ΕΤΟΣ Δ'.— ΑΡΙΘ. 440 Τιμᾶται λεπτὰ 10 ΠΕΜΠΤΗ 17 ΜΑΡΤΙΟΥ 1883

ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ: Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 30.
ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἅπαξ ἢ δίς, λ. **40**, τρὶς ἕως ἑξάκις λ. **20**, κατὰ μῆνα λ. **15**, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. **10**.
— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, **ὁδὸς Μουσῶν**, *Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.* —
Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΜΟΙΒΗ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Εἰς τοὺς ἐγγραφομένους νέους συνδρομητὰς ἀπὸ 15 Μαρτίου ἡ διεύθυνσις τοῦ **Μὴ Χάνεσαι** δωρεῖται τὰ ἑξῆς:

Α'. **Ποιήματα τοῦ Σουρῆ**, Α' καὶ Β' τόμον, πωλούμενα ἀντὶ **φρ. 5.**

Β'. **Ἀγροτικὰς Ἐπιστολὰς** Δροσύνη, τιμωμένας ἀντὶ **φρ. 2 1)2.**

Γ'. **Γελοιογραφικὸν Ἡμερολόγιον τοῦ Μὴ Χάνεσαι,** ἔτη δύω, 1881 καὶ 1883. **φρ. 2 1)2.**

Δ'. Ὅλην τὴν σειρὰν τῶν Ἐπιφυλλίδων τοῦ **Μὴ Χάνεσαι,** ὅπου ἐδημοσιεύθη τὸ ὡραιότατον μυθιστόρημα τοῦ **Μποὲμ,** οἱ **Ἔμποροι τῶν Ἐθνῶν,** τιμωμένας **φρ. 6,60.**

Ε'. **Τορπίλλαι,** δίπρακτος κωμῳδία ὑπὸ Β. Γαβριηλίδου, **φρ. 2.**

ΣΤ'. **Λουθάρδου Λόγοι περὶ τῆς ἠθικῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ,** μετάφρασις ἐκ τοῦ γερμανικοῦ ὑπὸ Β. Γαβριηλίδου, **φρ. 5.**

Ζ' Τὰ μέχρι τοῦδε φύλλα τοῦ Λυκογιάννη **φρ. 2.80**

Τὸ ὅλον βιβλία καὶ ἐφημερίδες ἀξίας **φρ. 26,40.**

Οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ παρακαλοῦνται ν' ἀποστέλλωσι καὶ δραχμὴν μίαν περιπλέον διὰ ταχυδρομικά.

ΒΟΥΛΗ

Δευτέρα, Τρίτη—14, 15 Μαρτίου

Ἔχομεν ὑπ' ὄψει συγχρόνως δύο συζητήσεις: τοῦ μονοπωλείου τοῦ σιγαροχάρτου καὶ τῆς εἰσπράξεως τῶν φόρων ἐπὶ τῇ βάσει τῆς νέας νομισματικῆς μονάδος· καὶ ἐπὶ τῶν δύο οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ἀντιπολίτευσιν, ὡς ἐπὶ τοῦ πρώτου ἐπὶ τοῦ καπνοῦ, ἤνοιξαν μακραῖς κουβένταις. Ἀλλ' αἱ μὲν τοῦ καπνοῦ πρὸ πολλοῦ ἐξητμίσθησαν εἰς καπνὸν, ἀφεῖσαι μόνον, ὡς σβεστὸν ἀποσίγαρον, τὸ ἀστυνομικὸν ζήτημα τῆς παρεμποδίσεως τῶν καπνοπωλῶν, ὅπερ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ὡς Λαζαρόνος, ὁ κ. Ζυγομαλᾶς προσπαθεῖ ἀνάπτων νὰ καπνίσῃ· ἡ δὲ περὶ τὸ σιγαρόχαρτον συζήτησις εἰ καὶ ἐκτενής, ἔφερεν εὐτυχῶς τὸν τύπον οἰκογενειακῆς δοσοληψίας. Ἕκαστος ἐπροθυμοποιήθη ἀπὸ τῆς θέσεώς του ἠρέμα νὰ ἐκφέρῃ τὰς σκέψεις του· καὶ παρήγετο οὕτω θόρυβος προσόμοιος μὲ τὸν θροῦν τὸν ὁποῖον παράγει φύλλον σιγαροχάρτου, συμπτυσσόμενον ὑπὸ τῆς χειρός.

Καὶ ὡμίλησαν πάντες σχεδὸν οἱ ἀξιοῦντες νὰ διαπρέπωσι: Τρικούπης, Δεληγεώργης, Καλλιγᾶς, Σωτηρόπουλος, Μεσσηνέζης, Χατζόπουλος, Ζηνόπουλος, Πετιμεζᾶς. Ἂν δὲ οὐδενὸς ἐκ τούτων μεταδίδομεν σήμερον ἀσφαλῆ περίληψιν, τοῦτο ὀφείλεται ἴσα ἴσα εἰς τὴν γαλήνην τῆς συζητήσεως, τὴν ὁποίαν σαφῶς μὲν ἀντελαμβανόμεθα ἀπὸ τὰ δυσανάβατα ὕψη τοῦ θεωρείου μας, ἀλλὰ τὸ μόνον κακὸν εἶνε ὅτι δὲν τὴν ἠκούομεν. Διὰ νὰ κατορθώσωμεν τοῦτο, πρέπει ἢ νὰ παριστᾷ ἡ Βουλὴ αἴθουσαν καπηλείου τῶν ἀπόκρεω, ἢ νὰ μεταμορφωθῶσι πάντες οἱ βουλευταὶ εἰς Στεφανίδας. Τὴν ἤρεμον πρόοδον τῶν ὁμιλούντων ταράσσει μόνον πρὸς στιγμὴν ὁ κ. **Ζηνόπουλος,** ἐκρηγνύμενος ὡς φύλλον σιγαροχάρτου—πάλιν ἡ παρομοίωσις οἴκοθεν—ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐτέθη πῦρ διὰ νὰ δοκιμασθῇ ἡ ποιότης του, ἐκρηγνύμενος κατὰ τοῦ ἀνενδότου τῆς κυβερνήσεως εἰς πάσας τὰς προτεινομένας τροπολογίας.

Ἐνθυμούμεθα καὶ μέρος δραματικῆς ἀπαγγελίας τοῦ κ. **Ντζάνε**: «Σταματήσατε! μὴ τολμᾶτε πλέον! ἀρκετὰ ἐτολμήσατε!» Τὸ ῥῆμα *τολμᾶτε*, ἀφ' ἧς ὁ κ. Χαντσόπουλος εὐφυῶς ἀπὸ τοῦ βήματος ἐγελοιοποίησε, δονκισσωτικὴν μόνον βαρύτητα ἔχει, φίλε κ. Ντζάνε.

Ἡ δὲ δευτέρα συζήτησις ἐπὶ τῆς αὐξήσεως πάντων τῶν φόρων ὑπῆρξεν ἐντονωτέρα, κροτοῦσα ὡς τὰ νομίσματα, περὶ ὧν ἐπρόκειτο, διὰ τῶν λόγων τοῦ κ. Ζηνοπούλου, Πετιμεζᾶ, Μεσσηνέζη, Φιλαρέτου· ὁ κ. Καλλιγᾶς πόσον δύσθυμος, πόσον κουρασμένος ἐξακολουθεῖ νὰ φαίνεται!

Καὶ γνωρίζετε ἐπὶ τίνι αἱ δύο αὗται συζητήσεις διακρίνονται· εἰσὶ τερατώδης πολυτοκία—ψηφοφοριῶν δι' ὀνομαστικῆς κλήσεως· ἀμφότεραι ἀριθμοῦσι πέντε· τὰς τέσσαρας παρέσχεν ἡ δευτερα ἐπὶ τῶν φόρων.

Ὀνομαστικὴ κλῆσις ἐπὶ τῆς ἀρχῆς, καὶ ὕστερα ὀνομαστικὴ κλῆσις ἐφ' ἑκάστης τῶν τροπολογιῶν, τὰς ὁποίας ἐπρότεινον οἱ τῆς ἀντιπολιτεύσεως, τῇ ἀπαιτήσει αὐτῶν

τούτων, οἵτινες, ὡς φαίνεται, διὰ τῆς δηλώσεως τῶν ὀνομάτων των θέλουσι νὰ εὑρεθῶσιν εἰς θέσιν οἱ ἐκλογεῖς των κατὰ προσεχεῖς δημοτικὰς ἐκλογὰς νὰ ἐκτιμήσωσι δεόντως τὰς ἐργασίας των.

Αἱ προπολογίαι ἦσαν τέσσαρες : ἐπὶ τῶν ἀροτήρων βοῶν, ἐπὶ τῶν ζώων, ἐπὶ τῆς σταφίδος καὶ ἐπὶ τῶν λιμενικῶν καὶ ὑγειονομικῶν δικαιωμάτων, ὅπως πληρώνωνται οἱ ἐπὶ τούτων φόροι εἰς παλαιὰ νομίσματα.

Ἀλλ' ἐνῷ ἡ ἀντιπολίτευσις διασκορπίζεται, συσπειροῦνται οἱ περὶ τὴν κυβέρνησιν, καὶ οὕτω κατὰ πάσας τὰς ψηφοφορίας ὑπερίσχυσεν αὕτη διὰ πλειοψηφίας πέντε ψήφων κατὰ μέσον ὅρον.

*

Δὲν πρέπει νὰ ἀποσιωπήσωμεν δύο ζωηρὰ ἐπεισόδια ἐν τῇ συνεδριάσει τῆς Τρίτης· τὸ ἓν ὑπαγόμενον εἰς τὰς συχνὰ διεξαγομένας ἰδιωτικὰς διαμάχας μεταξὺ βουλευτῶν, τῶν ὁποίων ταυτίζονται τὰ συμφέροντα, διακρίνεται ὅμως διὰ τὴν ἔξοχον θερμότητα καὶ τὸν περίεργον τρόπον τῆς διεξαγωγῆς αὐτῶν.

Ὁ κ. *Κανελλόπουλος*, βουλευτὴς Ὀλυμπίας, ἐν βαρείᾳ ἐξάψει, κατακόκκινος ὡς ἀστακός, καὶ ὡς πυγμάχος γρονθοκοπῶν τὸ βῆμα, κραυγάζει κατὰ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν πιέσεων αἱ ὁποῖαι ὑπ' αὐτῆς ἐξασκοῦνται ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ του· πρόκειται, νομίζω, περὶ ἀπολύσεως ἑνὸς διδασκάλου. «Ὅλοι, θρηνεῖ κατακοπτόμενος, ὅλοι οἱ κατὰ καιροὺς κυβερνῆται μὲ ἐτιμώρησαν· καὶ ὁ Βούλγαρης καὶ ὁ Κουμουνδοῦρος, καὶ ὁ Ζαΐμης : ἀπὸ κανένα δὲν εἶδα τίποτε ! Σὺ κύριε πρωθυπουργέ, ἀνεζήτεις νὰ εὕρῃς ἄλλοτε τίς *πταίει*· ἀλλὰ σὺ εἶσαι ὁ πταίων· σὺ εἶσαι ὁ αἴτιος τῆς κακοδαιμονίας τοῦ τόπου !» Καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐθρηνώδει ἐπιμαρτυρόμενος καὶ τὸν ἰδιαίτερον αὐτοῦ ἀντίπαλον καὶ συμπολίτην κ. Χριστόπουλον.

Ἀλλ' ὁ κ. *Χριστόπουλος*. Ὅταν σᾶς ὡμίλουν, ἢ δὲν ἀντιλαμβάνεσθε ἢ πάσχετε κάτι τι ἄλλο.

Κανελλόπουλος. Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος πάσχει κάτι τι ἄλλο, εἶσαι σὺ, καὶ ὄχι ἐγώ.

Καὶ ὁ κ. **Χριστόπουλος** τὸν διαδέχεται ὕστερον, κάτωχρος ἐκεῖνος, διὰ νὰ μετέλθῃ εὐχερῆ μὲν, ἀλλὰ χαρίεσσαν λογικὴν, τὴν ἑξῆς : Δὲν ἀπαντᾷ εἰς τὰς ὕβρεις τοῦ προλαλήσαντος, λέγει, διότι δὲν τὸ ἐπιτρέπει ἡ ἀνατροφή του· δὲν ἀπαντᾷ οὔτε εἰς τὰς ὑπὲρ αὐτοῦ διαπραχθείσας, ὡς κατεγγέλθησαν ἐπεμβάσεις, διότι εἶναι χρέος τῆς κυβερνήσεως, λέει, ἡ ὁποία ἔχει τὸ πλεῖστον τῆς εὐθύνης. Τοῦτο ὅπερ δὲν φαίνεται τόσῳ εὐμενῶς ἀκούσασα ἡ Κυβέρνησις. Καὶ ἀρκοῦσαν ἀναίρεσιν εἰς τὰ λεχθέντα τοῦ κ. Κανελλοπούλου θεωρεῖ τὸ νὰ δηλώσῃ ὅτι ὁ συμπολίτης του στερεῖται πάντως ἐπαρχιακῆς ἐπιρροῆς !

Ὕστερον ὁ κ. Κανελλόπουλος τὸν ἐλέγχει κι' ἐκεῖνον ἐπὶ ἀχαριστίᾳ, καὶ πάει λέοντας.

*

Τὸ δεύτερον ἐπεισόδιον, μείζονος διαφέροντος, ἀφορᾷ εἰς τὰ Κοσσονάκεια τῆς γνωστῆς διοδηλώσεως τῶν καπνοπωλῶν.

Ζυγομαλᾶς. Ἡ κυβέρνησις ὑπεσχέθη ὅτι θὰ κοινοποιήσῃ εἰς τὴν βουλὴν τὴν τιμωρίαν τῶν παρανομησάντων ἀστυνομικῶν ὀργάνων. Ἱκανοποιήθη τὸ Σύνταγμα ;

Ράλλης, ἡσυχώτατα καὶ μόλις ἀκουόμενος. Δὲν ἐπερατώθησαν ἀκόμη αἱ διεξαγόμεναι ἀνακρίσεις.

Δεληγιάννης. Ἡμεῖς—καὶ σημειῶ τὴν λέξιν, διότι παρὰ τῷ κ. Δεληγιάνῃ καὶ ἰδιάζουσαν σημασίαν ἔχει, καὶ ἰδιαζόντως προφέρεται, ἀποτελοῦσα τὸν ἦχον συρμένης ἐμβάδος·—ἡμεῖς δὲν ζητοῦμεν τοῦτο· δὲν πρόκειται περὶ ἁπλῆς ἀστυνομικῆς παραβάσεως, ἀλλὰ περὶ παραβιάσεως τοῦ Συντάγματος, καὶ περὶ πράξεως τελεσθείσης πρὸ τοῦ Βουλευτηρίου· τίνα γνώμην ἔχει ἡ Κυβέρνησις ἐπὶ τῶν τελεσθέντων ;

Σωτηρόπουλος. Ἔχει δικαίωμα ἡ ἀστυνομία νὰ ἐμποδίσῃ πολίτας προσερχομένους ἡσύχως καὶ εὐσχήμως νὰ ἐπιδώσωσιν ἀναφοράν ; τοῦτο εἶνε τὸ ζήτημα, καὶ ἐπ' αὐτοῦ θέλομεν νὰ μάθωμεν τί φρονεῖ ἡ Κυβέρνησις, ἡ ὁποία νὰ μὴ μᾶς παραπέμπῃ εἰς τὸν εἰσαγγελέα.

Ράλλης Ἐὰν παραδέχεσθε ὡς ἀποδεδειγμένον ὅτι προσήρχοντο *ἡσύχως* καὶ *εὐσχήμως*, τότε βεβαίως ἔχετε δίκαιον· ἀλλ' ὁ διευθυντὴς φρονεῖ ὅτι ἐπέκειτο κίνδυνος τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, καὶ ἂν ἀποδειχθῇ τοῦτο, εἶνε ἐπαινετέος.

Δεληγιάννης. Οὐδεὶς κίνδυνος ἠπείλησε· τὸ δικαίωμα τοῦ συνέρχεσθαι εἶνε ἀπόλυτον.

Ἀλλ' ἐδῶ ἐκρήγνυται καὶ ἡ βόμβα τοῦ **Στεφανέδου.** Ἔλαβα πρὸ δύο ἡμερῶν ἀνώνυμον ἐπιστολὴν. καθὼς καὶ ἄλλοι, δι' ἧς ἠπειλεῖτο ἡ ζωή μου ! ἐπρόκειτο νὰ διαταραχθῇ ἡ ἀσφάλεια. Ἀντὶ νὰ περιμένουν ἀπάντησιν ἐκ τῶν ἀνακρίσεων, ἐρχονται ἐκ προοιμίων νὰ μάθουντί φρονεῖ ἡ Κυβέρνησις· ὦχ ἀδερφέ !

Ἀναμίγνυσι τὴν εἰσαγγελικὴν προδοσκίδα καὶ ὁ κ. **Κωνσταντόπουλος.** Ἡ Κυβέρνησις ἀντὶ νὰ ἐξετάσῃ περὶ τοῦ βασίμου τῆς κατὰ τῆς Ἀστυνομίας μομφῆς, μᾶς λέγει ὅτι περιμένει τὸ τέλος τῆς ἀνακρίσεως· ἀλλὰ κατὰ τίνος διεξάγεται ἡ ἀνάκρισις ; κατὰ τῆς Ἀστυνομίας ἢ κατὰ τῶν συνελθόντων ; ἔπρεπεν ἐξ ἀρχῆς νὰ ἔχῃ μορφωμένην γνώμην ἡ Κυβέρνησις.

Τρικούπης. Διεξάγεται ἀνάκρισις κατὰ τῶν ἀπειλησάντων τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν· τὸ ἀποτέλεσμα θέλει διαφωτίσει τὴν Κυβέρνησιν. Ὁ Διευθυντὴς βεβαιοῖ, ὅτι δὲν προσήρχοντο ἡσύχως καὶ ἀόπλως· ὅτι τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐδημοσιεύθησαν προκηρύξεις ἀπειλητικαί, καὶ ὁ Διευθυντὴς ἐπροστάτευσεν ἄλλους καπνοπώλας δερομένους καὶ ἐκβιαζομένους ὑπὸ συναδέλφων των· ὅτι ὑβρίσθη ὁ Διευθυντὴς καὶ ὁ κ. Ζυγομαλᾶς παρενέβη ὑπὲρ ἑνός. Ἂν ταῦτα εἶνε ψευδῆ, τιμωρητέος ὁ Διευθυντής.

Καὶ ὁ κ. **Ζυγομαλᾶς** ἀναλαμβάνει τότε ἐπὶ τὸ εἰκονικώτερον νὰ παραστήσῃ τὰ πράγματα. Ὁ Διευθυντὴς ἐπετέθη κατὰ διαφόρων προσώπων, καὶ ὕβριζε, καὶ ἤκισεν αὐτά : «Ἀωποδύται ! μασκαράδες ! κλέφταις ! σεῖς θὰ ἐπιβληθῆτε εἰς μίαν Κυβέρνησιν ; » ἐκεῖνοι δὲν τὸ ὕβρισαν, ἀλλ' ὁ Γελέκης μόνον τοῦ εἶπε : «Κύριε Διευθυντά, ἔχω τὸ Σύνταγμα ς τὴν τσέπη μου». Ἀλλ' ὁ Διευθυντής : «Τὸ Σύνταγμα ; πάφ ! » μία μπάτσα. Τότε ἔσπευσα καὶ τοῦ εἶπα ὅτι παρανομεῖ, καὶ λυποῦμαι, διότι εἶνε καὶ πρώην βουλευτής· ἐκεῖνος ἐξεμάνη : «πάρτε τους καὶ τοὺς δύο μέσα ! » καὶ ἔσπρωξε τὸν Γελέκην, καὶ ἴσως καὶ ἐμὲ—μέχρι τῆς Ἀστυνομίας κτλ.

Ἐδῶ ὁ κ. Ζυγομαλᾶς ἀναπτύσσει θεωρίας περὶ λαοῦ καὶ ὄχλου, ἀλλ' ἀνακόπτεται, οὐχὶ ὑπ' ὀργιζομένου πολεμίου, ἀλλ' ὑπὸ τῆς πατρικῆς ἐπιπλήξεως τοῦ κ. **Δεληγιάννη :** Κύριε Ζυγομαλᾶ, παύσετε αὐτὴν τὴν διάκρισιν μεταξὺ λαοῦ καὶ ὄχλου !

Τὸ ἐπεισόδιον λήγει διὰ τῶν θαυμασίων νευροσπαστικῶν θριάμβων τοῦ κ. **Πετσάλη,** ἀμφισβητοῦντος τῶν τοῦ κ. Ζυγομαλᾶ, καὶ ὑπερμαχοῦντος τῶν φιλελευθέρων φρονημάτων τῆς οἰκογενείας τῶν Κοσσονάκων.

Κουτρούλης

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὁρίστε !

Δὲν σᾶς ἐλέγομεν ὅτι ἐὰν ἡ κυβέρνησις ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν βασιλέα ἢ τὴν βασίλισσαν νὰ μεταβῇ αὐτὸς ἢ αὐτὴ εἰς Μόσχαν, ἢ κατέχεται ὑπὸ ἀνανδρίας Βυζαντινοῦ Παρακοιμωμένου, μηδεμίαν τολμῶντος νὰ κάμῃ παρατήρησιν εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ ἡγεμόνος, ἢ κακὰ βουλεύεται κατὰ τοῦ βασιλέως καὶ τῶν μελῶν τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας ;

Ἰδοὺ ὅτι οἱ λόγοι μας ἐπιβεβαιοῦνται καὶ ἀλλαχόθεν.

Ὁ ἐκ Πετρουπόλεως ἀνταποκριτὴς τοῦ *Φιγαρὼ* γράφει τὰ ἑξῆς :

«Αἱ διὰ τὴν Στέψιν προπαρασκευαὶ ἐξακολουθοῦσι μετὰ θέρμης εἰς τὴν δευτέραν ἡμῶν πρωτεύουσαν. Μεγάλη προμηνύεται συρροὴ ρώσων τε καὶ ξένων. Οἱ φρονιμώτεροι ἀπὸ τοῦδε ἐφρόντισαν διὰ κατοικίαν.

»Ἐντοσούτῳ, δὲν πρέπει ν' ἀποκρύψωμεν ὅτι ἐν ᾧ αἱ προπαρασκευαὶ αὗται τελοῦνται ἐν σταθερᾷ μεσημβρίᾳ, **ἄλλου εἴδους προπαρασκευαὶ γίνονται ὑπὸ σκιάν.** Οἱ ἐπαναστάται μηδενισταὶ οἵτινες ἐπί τινα καιρὸν εἶχον πάθει ἔκλειψιν, **ἀναφαίνονται πάλιν,** ὀλιγάριθμοι μὲν, ἀλλ' ἀπειλητικοί. Ἀληθεύει ἐκεῖνο ὅπερ καὶ ὁ *Φιγαρὼ* ἐβεβαίωσεν ὅτι νεανίας τις αὐτοχειριάσθη ἀνοίξας τὰς φλέβας του ἐν λουτρῷ, ὅπως μὴ ἐκπληρώσῃ ἀποστολὴν ἀνατεθεῖσαν αὐτῷ διὰ κλήρου. Πολλαὶ συλλήψεις ἔλαβον χώραν, συνεπείᾳ τῆς αὐτοχειρίας αὐτῆς, καὶ μεταξὺ τῶν συλληφθέντων εὑρίσκεται καὶ ὁ περίφημος Κομποζὲρ ὅστις κατὰ τὴν ἐναντίον τοῦ πρώην αὐτοκράτορος ἀπόπειραν, εἶχε κατασκευάσει ὑπόνομον ὑπὸ τὴν ὁδὸν, ὑφ' ἣν ὑπετίθετο ὅτι θὰ διήρχετο ὁ Αὐτοκράτωρ».

Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι οἱ δημοκρατικοὶ ἡμεῖς φροντίζομεν πλειότερον περὶ τῆς ζωῆς τοῦ Βασιλέως ἢ οἱ ψευδοτίτπταίει ἀγύρται, οἵτινες δὲν τολμῶσι οὔτε ὑλικῶς οὔτε ἠθικῶς νὰ καλύψουν τὸν ἡγεμόνα των !

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ καθ' ἣν ἐν τῇ Βουλῇ ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης εἰς τὰ Καπνοπωλικὰ ὑπερησπίζετο τὸν Διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας, ἐν τῷ πλημμελειοδικείῳ εἰς τὰ Ζούρκεια κατηγόρει τοῦ Διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας, ὡς μὴ ἐκπληροῦντος τὸ καθῆκόν του. Πῶς συμβιβάζονται αὐτὰ τὰ πράγματα, μόνον Ἕλληνες ὑπουργοὶ δύνανται νὰ γνωρίζωσι· ἀλλὰ δριμύτερος ὁ κ. Ράλλης ἐξεταζόμενος ὡς μάρτυς ἐπετέθη κατὰ τοῦ κ. Δουκάκη, τοῦ πρώην Εἰσαγγελέως. Αὐτὸν δὲ τὸν ἴδιον Εἰσαγγελέα ὁ κ. ὑπουργὸς προεβίβασεν εἰς Πρόεδρον Πρωτοδικῶν. Καὶ αὐτὰ πῶς συμβιβάζονται, ἐπίσης μόνον Ἕλληνες ὑπουργοὶ δύνανται νὰ γνωρίζωσι.

Ἐκ τῆς καταθέσεως τοῦ κ. Ράλλη ἀπεκαλύφθη ὅτι ὁ Ζούρκας ἦτο μακρακιστής. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ὁ μακρακισμὸς τρέφει καὶ ἀρχιληστὰς ἐν τοῖς κόλποις του· ἢ ἀρά γε ὡς ὁπλαρχηγὸν, τὸν εἶχε προωρισμένον διὰ μέλλοντα ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν, ὅταν τὸ κόμμα τῶν Χριστοκρατῶν θὰ ἤρχετο εἰς τὴν Ἐξουσίαν ; Ἐπιθυμοῦμεν πολὺ νὰ μᾶς διαφωτίσῃ περὶ τούτου τὸ *Κύρυγμα*.

---

17 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 17

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἴδ. ἀριθ. 439)

Ἰδὼν αὐτοὺς, τῶν ὁποίων ἡ στάσις ἄλλως οὐδόλως ἦν ἀπειλητική, ἐγένετο περιδεής. Ἐξέβαλε κραυγὴν, ἠνωρθώθη ὡσεὶ κεντηθεὶς ὑπὸ ἐλατηρίου, περιειργάσθη ἵνα βεβαιωθῇ, ὅτι δὲν ὑπῆρχον ἄλλοι πολέμιοι ἐπίφοβοι, διέβη τὸ ρυάκιον δι' ἑνὸς ἅλματος καὶ ἐγένετο ἄφαντος ἀστραπηδόν.

Οἱ θηρευταὶ πρασέβλεψαν ἀλλήλους· διετέλουν εἰσέτι ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἐκπλήξεως.

— Πολὺ φοβᾶται, εἶπεν ὁ εἷς.

— Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ 'δῇ ὅτι δὲν ἐσκεπτόμεθα νὰ τὸν κακοποιήσωμεν.

— Ἀδιάφορον, ἔχει τὰ πόδια γερά.

— Ὁρμᾷ καὶ πηδᾷ σὰν ἀγριοκάτσικο· ἠμπορεῖ νὰ συλλάβῃ δορκάδα τρέχουσαν.

— Ἔφυγε πρὸς αὐτὴν τὴν διεύθυνσιν· πρέπει νὰ ἔχῃ ἔχῃ τὴν φωλεάν του εἰς μίαν τῶν ὀπῶν τοῦ στακτόχρου λόφου.

— Ἐκεῖ βεβαίως κρύβεται.

— Καὶ κρύβεται καλὰ, διότι ἀπὸ μηνῶν κανένας ἄλλος πλὴν ἡμῶν δὲν τὸν ἔχει ἰδεῖ.

— Τοῦτο σημαίνει ὅτι προφυλάγεται διὰ νὰ μὴ συλληφθῇ ἐκ δευτέρου.

— Ἀλλὰ μὲ τί ζῇ ὁ πτωχὸς διάβολος, ἀπορῶ.

— Εἶνε δουλειά του.

— Ἐνόμιζαν ὅτι δὲν ἦτο πλέον ἐντὸς τοῦ δάσους.

— Νὰ τώρα ποῦ ἐπείσθημεν ὅτι εἶνε.

Οἱ κυνηγοὶ δὲν προεχώρησαν, ἄλλως δὲν ἠδύναντο, ἐπειδὴ ἔμπροσθέν των ὑπῆρχε φραγμὸς ἐκ βάτων, ὅστις παρεκώλυε τὴν πρὸς τὸ μέρος τοῦτο προσπέλασιν τοῦ φαιοῦ λόφου. Ἄνευ φύλλων νῦν, ἀπειλητικώτεραι, τρομερώταται, ἕτοιμαι νὰ σχίσωσι τὴν σάρκα αἱ βάτοι αὗται ἐφαίνοντο λέγουσαι : «Φύλακες τῶν βράχων τούτων ἀπὸ αἰώνων εὑρισκόμεθα ἐνταῦθα, ἵνα ἐμποδίζωμεν τοὺς ἀνθρώπους νὰ πλησιάσωσιν».

Οἱ κυνηγοὶ περιπλανηθέντες ἔσπευσαν νὰ ἐπιστρέψωσιν.

Τὰ καπνοπωλικὰ ἤρχισαν νὰ λαμβάνουν κωμικὰς διαστάσεις. Πρῶτον οἱ ἀπειληθέντες καὶ βιασθέντες μετεβλήθησαν τώρα εἰς ἀπειλοῦντας καὶ βιαστάς. Ἐρωτᾷ ὁ κ. Κωνσταντινόπουλος κατὰ τίνων διεξάγονται ἀνακρίσεις, καὶ ἀπαντᾷ βαρυβροντῶν ὁ κ. πρωθυπουργός: κατὰ τῶν καπνοπωλῶν. Ὁ κ. Στεφανίδης διαβεβαιοῖ τὴν Βουλὴν ὅτι εὑρέθη εἰς τὸ ἐσώβρακόν του δυναμῖτις, τεθεῖσα ἐντὸς ὑπὸ τῶν καπνοπωλῶν. Καὶ ὁ πρωθυπουργὸς διαβεβαιοῖ ὅτι ἐν τινι ὁδῷ ἐγένοντο τοιχοκολλήσεις καὶ ἔν τινι καπνοπωλείῳ σκηναί. Οἱ γενναῖοι! ἐφοβήθησαν καὶ αὐτὸν τὸν καπνόν.

Δὲν φθάνουν αὐτά. Μέχρι τοῦδε ἐγνώριζεν ὅλη ἡ πόλις ὅτι ὁ Διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ἐπετέθη κατὰ τῶν καπνοπωλῶν. Τώρα ἔχομεν τὴν ἀνάποδη τοῦ ὑφάσματος αὐτοῦ. Ὁ κ. Διευθυντὴς ἐν τῇ Ἐκθέσει του λέγει ὅτι οἱ καπνοπῶλαι ἐπετέθησαν κατὰ τοῦ κ. Διευθυντοῦ καὶ τὸν ὕβρισαν καὶ δὲν γνωρίζομεν ἀκόμη ἂν λέγῃ ὅτι καὶ τὸν ἔδειραν.

Εἰς ταῦτα προστίθεται καὶ ἡ τοῦ κ. Ζυγομαλᾶ ἐξήγησις ὅτι τὰς τοιχοκολλήσεις καὶ τὰς διακηρύξεις τὰς ἔρριψεν καὶ τὰς ἐτοιχοκόλλησεν αὐτὴ ἡ ἀστυνομία ἵνα δικαιολογήσῃ τὴν πρᾶξίν της.

Σὶα κι' ἀράξαμε!

Καὶ ἦτο ἀνάγκη, φοβερὲ Ἄγγλε πρωθυπουργὲ, νὰ *φαντασθῇ* ὁ κ. Κοσσονάκος ὅτι *μπορεῖ* νὰ διαταραχθῇ ἡ ἡσυχία καὶ διαλύσῃ τὴν ἤρεμον συνάθροισιν, παραβιάζων τὸ Σύνταγμα; Ἀφοῦ ἔλαβες τὰ μέτρα σου καὶ ἔβγαλες στὸ δρόμο περιπολίας χωροφυλάκων ἐφίππων, εἰς πρώτην διατάραξιν τῆς ἡσυχίας ἠδύνασο νὰ προβῇς εἰς διάλυσιν. Τὸ δικαίωμα πρέπει νὰ εἶναι πλῆρες. Τότε δύνασαι νὰ διαλύσῃς καὶ τοὺς ἐν ταῖς Πλατείαις ἀκροουμένους τῆς μουσικῆς, ἐὰν ὁ κ. Κοσσονάκος *φαντασθῇ* ὅτι *μπορεῖ* νὰ διαταράξουν τὴν ἡσυχίαν! Ἂς ἴδωμεν τώρα πῶς θὰ τὰ καταφέρῃς μὲ τοὺς οἰνοπῶλας, οἵτινες δὲν εἶναι δὰ καὶ τόσῳ σπασμένοι, ὥστε νὰ φοβηθοῦν ἀπὸ ἕνα *χαστοῦκι!*

Ἐξαισίας καλλονῆς ἦτο καὶ ἡ ἀγόρευσις τοῦ κ. Πετσάλη, θελήσαντος νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν Διευθυντὴν, ἐργασθέντα ὑπὲρ τῶν συνταγματικῶν θεσμῶν τοῦ τόπου. Ἀλλ' εἶνε συνταγματικὸς θεσμὸς, κ. Πετσάλη, τὸ ραπίζειν πολίτας ἀθῴους ἐντὸς θεάτρου; Εἶνε συνταγματικὸς θεσμὸς τὸ εἰσέρχεσθαι ἔφιππον ἐντὸς θεάτρου καὶ προσβάλλειν ἅπαντας τοὺς πολίτας; Εἶνε τὸ πρόσωπον τοῦ πολίτου ἢ δὲν εἶνε ἱερὸν ἀπέναντι τοῦ Συντάγματος; Τότε, κύριε Πετσάλη, ἐπίτρεψόν μας νὰ σᾶς εἴπωμεν ὅτι δὲν ξεύρετε τί λέγετε, καὶ πολὺ κακὰ κάμνετε νὰ ἀναβαίνητε τὸ βῆμα, διὰ νὰ τχηματίσητε φήμην ἀνθρώπου μὴ ξεύροντος τί λέγει. Καὶ ὅτι δὲν ξεύρετε τί λέγετε, ἔστω μαρτύριον καὶ ἡ ἑξῆς φράσις ἐκ τῆς *ἀγορεύσεώς σας*: «ἀλλὰ μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἦσαν οὔτε καπνοπῶλαι οὔτε καπνοκόπται, ἀλλὰ *ἄνθρωποι.*» Τί ἤθελες λοιπὸν νὰ ἦνε; Πετσάληδες;

Ἤρχισεν ὁ ἐμφύλιος μεταξὺ τῶν κουμουνδουρικῶν. Τὸ σύνθημα ἔδωσεν ὁ *Τηλέγραφος*, ἐπιτεθεὶς σφόδρα σφόδρα κατὰ τῶν συνελθόντων τὴν Κυριακὴν καὶ δηλώσας ὅτι τὸ κόμμα τὸ θεωρεῖ ἀπὸ τοῦδε διαλελυμένον. Ὁ πόθος τοῦ κατ' ἐξοχὴν κουμουνδουρικοῦ τούτου φύλλου, ἦτο, ὡς φαίνεται, νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ κόμμα ἀρχηγὸν τὸν κ. Δεληγιάννην'

Η.'

Η ΑΥΣΤΥΧΗΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Τὴν ἐπαύριον πάντες ἐν Μαρεῖλ ἐγίνωσκον, ὅτι ὁ ἄγριος εὑρίσκετο πάντοτε ἐντὸς τοῦ δάσους καὶ ὅτι, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἐγκατεστάθη εἰς τὰ πέριξ τοῦ φαιοῦ λόφου.

— Ἤθελον προτιμήσει ν' ἀπεμακρύνετο ἀφ' ἡμῶν, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Βαιγιὰν εἰς τὴν σύζυγόν του.

— Διατί; ἠρώτησε.

— Διὰ τὴν ἡσυχίαν σου, Αἰκατερίνη, διότι ἀφοῦ τὸν εἶδες τὸν δυστυχῆ αὐτὸν βλέπω, ὅτι πολὺ μετεβλήθης· ὡς τώρα... δὲν σοῦ ἔλεγα τίποτε, ἤλπιζα ὅτι θὰ ἦνε περαστικό· Αἰκατερίνη, κάτι σὲ βασανίζει.

Αὕτη δὲν ἀπήντησε μὲν, ἀλλ' ἀφῆκε μακρὸν ἀναστεναγμὸν, δηλοῦντα, ὅτι ὁ σύζυγός της δὲν ἠπατᾶτο.

Μάλιστα, ἦτο τεθλιμμένη ἡ πτωχὴ Αἰκατερίνη καὶ ἔπασχεν, ἐπειδὴ ἦτο νευρική. Ὁμιλήσας οὐχὶ ἴσως μετὰ προφυλάξεων περὶ τῶν τρομερῶν κινδύνων, οὓς διέτρεχεν ὁ ἄγριος κατὰ τὸν πλάνητα βίον του ἐν μέσῳ τῶν δασῶν, ὁ σύζυγός της εἶχε καταπλήξει αὐτήν. Τὸ δὲ χείριστον ὅτι ἠναγκάζετο νὰ κρύπτῃ τὴν ὀδύνην της, ἵνα μὴ ἀνησυχήσῃ τὸν Ἰάκωβον. Δὲν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ὅτι ὑρίστατο· ἠσθάνετο τεψεις συειδήσεως· δὲν ἔπασχεν ἀπὸ φυσικὴν ὀδύνην, ἀλλὰ ἀπὸ κάτι χειρότερον, ἀπὸ μαύρην μελαγχολίαν, ἥτις τὴν κατεδίωκε καὶ τῆς κατέτρωγε τὴν καρδίαν ὡς σκώληξ. Κατ' ἀρχὰς δὲν εἶχεν ἐννοήσει τί κακὸ τῇ ἦλθε, ἀργὰ ἐνόησε τὰ ἀποτελέσματα, καὶ ἐζήτησε μὲν νὰ τὰ ἀποδιώξῃ, ἀλλ' ἦτο πλέον ἀργά. Ἡμέραν, νύκτα, κάθε στιγμὴν, τίποτε ἄλλο δὲν ἐσκέπτετο, εἰμὴ τὸν ἄγριον. Χάριν αὐτοῦ ἡ ἀγάπη της πρὸς τὴν Ἰωάνναν, τὸ υἱοθετηθὲν παιδίον, εἶχε σχεδὸν λησμονηθῆ· ἂν τὴν εἶχε κοντά της, ἴσως ὁ ἀντιπερισπασμὸς τοῦ παιδίου, αἱ θωπεῖαι του ἤθελον τὴν σώσει, ἀλλ' ἡ Ἰωάννα ἦτο εἰς τὸ παρθεναγωγεῖον εἰς Ἐπινάλ. Καὶ τὸ νόσημα προέβαινεν ἐλεύθερον εἰς τὴν καταστρεπτικὴν ἐργασίαν αὐτοῦ.

— Κάτι ἔχει ἡ Αἰκατερίνη, ἐπανελάμβανε συνεχῶς καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἰάκωβος Βαιγιὰν, ὁσάκις εὑρίσκεν αὐτὴν αἴφνης ἀκίνητον ὡς ἄγαλμα, βεβυθισμένην εἰς μελαίνας σκέψεις. Ἀλλὰ θὰ παρέλθῃ, προσέθετε, διὰ νὰ παρηγορηθῇ.

Ὅτε τὸ ψύχος δριμύτερον καταστὰν ἐζωγράφει τὰ φαντασιώδη ποικίλματά του ἐπὶ τῶν ὑέλων, ὅτε ἡ χιὼν πυκνὴ πίπτουσα εἰς μεγάλας νιφάδας κατεκάλυψεν ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ ἡμέρᾳ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, ἡ ἀσθένεια τῆς Αἰκατερίνης ἐνέπνεε σοβαρὰς ἀνησυχίας. Τὸ ὠχρὸν μειδίαμά της ἀπέπτη ἀνεπιστρεπτεὶ ἀπὸ τῶν χειλέων της, ἡ βεβιασμένη εὐθυμία της ἐξέλιπε παρασυρθεῖσα ὑπὸ τοῦ στροβιλίζοντος βορείου ἀνέμου, ὅστις ὠρύετο ἀπαισίως προσκρούων εἰς τὰς γωνίας τῶν οἰκιῶν καὶ ἐσύριττε πενθίμως εἰς τοὺς κλάδους τῶν μεγάλων δένδρων τοῦ δάσους.

Δύο ἄρθρα ἐν τῷ *Αἰῶνι* δημοσιευθέντα *περὶ τῆς ἀναβολῆς τῶν δημαιρεσιῶν* ἀπέδειξαν πειστικώτατα πόσον χονδροειδὴς χεὶρ εἰργάσθη εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ περὶ ἀναβολῆς Νομοσχεδίου. Πάντες οἱ ἐν τῇ ἐκθέσει ἀναφερόμενοι λόγοι ἀνῃρέθησαν ὑπὸ τοῦ *Αἰῶνος* διὰ πραγμάτων, οὐδεὶς ἄλλος ἀπομένει ἄρα λόγος εἰμὴ ὁ τῆς πολιτικῆς κερδοσκοπίας. Ἀλλὰ δὲν θὰ ἐντραπῇ ἀρά γε, ἀναιρουμένων πρὸς τὴν Βουλὴν τῶν λόγων τῆς ἀναβολῆς, νὰ ἐπιμείνῃ μογγολικῶς ζητοῦσα τὴν ἐπιψήφισιν τοῦ νομοσχεδίου; Ἡμεῖς ἐπιμένομεν εἰς ἐκεῖνο ποῦ ἐγράψαμεν προχθὲς, ὅτι τὸ νομοσχέδιον ὑπολειπόμενον τελευταῖον θὰ μείνῃ ἀψήφιστον ἐλλείψει ἀπαρτίας. Ἐκ τῆς ὑποβολῆς του δὲ ἴσως κερδίσῃ ἡ κυβέρνησις τοῦτο, ὅτι διὰ τῆς διαδόσεως τῆς ἀναβολῆς παραλύουν αἱ ἐκλογικαὶ ἐνέργειαι τῶν ἐναντίων, δὲν παραλύουν δὲ αἱ τῶν ὑπουργικῶν ὡς γνωριζόντων τὸ μυστικόν.

Ὡραία ἦτο ἡ ἐπιτίμησις τοῦ κ. Δεληγιάννη πρὸς τὸν κ. Ζυγομαλᾶν περὶ διαιρέσεως λαοῦ καὶ ὄχλου.

Ἀλλὰ τώρα ποῦ ἔχομεν ἐπιτιμήσεις ἀρχηγοῦ πρὸς ὁπαδὸν, πρέπει νὰ περιμένωμεν κ' ἐπιτιμήσεις ὁπαδοῦ πρὸς ἀρχηγόν.

Ὁ ἀρχισυντάκτης τῆς *Νέας Ἐφημερίδος*, ἀναρρώσας ἐντελῶς, ἤρχισε πάλιν νὰ γράφῃ εἰς τὸ ἀγαπητὸν καὶ κατ' ἐξοχὴν ἀθηναϊκὸν φύλλον. Τὸ γθεσινὸν πολιτικὸν ἄρθρον του περὶ τῆς θέσεως τῆς κυβερνήσεως καὶ τῆς θέσεως τῆς ἀντιπολιτεύσεως καὶ τῆς ἐν γένει καταστάσεως τῆς Ἑλλάδος ἐνεποίησε πολλὴν αἴσθησιν. Ἦτο θλιβερὰ, ἀλλ' ἀληθὴς εἰκὼν τῶν πραγμάτων μας.

Εἰς τὸ θέατρον προχθὲς τὴν ἑσπέραν τὰ νευρόσπαστα εἶχον ἑλληνικὴν ὑπόθεσιν ἐπὶ τοῦ τάπητος. Δὲν ἐννοήσαμεν καλὰ ἂν ἐπρόκειτο περὶ τοῦ Καραλῆ-Δερβὲν ἢ τοῦ Σιδεροπαλουκίου· ἀλλ' εἶνε βέβαιον ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἐξήχθη ἐπιτυχέστερον ἀπὸ ὅλα τὰ ἑλληνικὰ ζητήματα, διότι πλὴν τῆς ἀπαραιτήτου νίκης τῶν ἡμετέρων καὶ τῆς ἀναποφεύκτου σφαγῆς τῶν τούρκων κτλ., εἷς ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μας ἐκυρίευσε καὶ ἐν τουρκικὸν πυροβόλον, κρατῶν τὴν ἑλληνικὴν σημαίαν καὶ ἐπισείων αὐτὴν εἰς τὸ ζητωκραυγάζον δημόσιον! Λέγεται ὅτι ὁ κ. Τρικούπης ὑποκινεῖ τὰ ἄτακτα αὐτὰ κινήματα!

Τὴν ἑσπέραν τοῦ Σαββάτου καλεῖ ἐν τῷ Ὠδείῳ εἰς ἔκτακτον μουσικὴν ἑσπερίδα ἡ κυρία Φρὴμ τὸ φιλόμουσον δημόσιον τῶν Ἀθηνῶν μας. Ἔξοχος δεδοκιμασμένη καλλιτέχνις, γνωστὴ καὶ εἰς τὸν ἔξω κόσμον, θαυμαζομένη καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ διδασκάλου της Ρουβενστάϊν, ἀλλ' ὑπὲρ ὅλα αὐτὰ Ἀθηναία τὴν γέννησιν εἶνε τὰ κυριωδέστερα ἐφόδια ἀναγεγραμμένα ἐν τῷ προγράμματι τῆς μουσικῆς ἐκείνης ἑσπερίδος. Ἡ συρροὴ προμηνύεται ἔκτακτος, διότι ἡ κυρία Φρὶμ ἐν τῷ Ὠδείῳ θὰ συγκοινωνήσῃ τὸν Ἀθηναϊκὸν κόσμον μὲ τοὺς βαθυτέρους γερμανοὺς μουσικοὺς, διὰ τῶν πλήκτρων τοῦ κλειδοκυμβάλου τὰ ὁποῖα μόνη αὐτὴ γνωρίζει νὰ θίγῃ μετ' Ἀθηναϊκῆς χάριτος καὶ γερμανικῆς τέχνης.

Ἐκ τοῦ τραγικοσπαρακτικοῦ ἄρθρου τοῦ **Τηλεγράφου** τῆς Τετάρτης μεταφέρομεν τὸν κάτωθι σπαραγμόν: «Ἐμπρὸς βάλλετε τὰ βέλη σας, ἀλλὰ προσέχετε τὴν καρδίαν· ἐὰν ὁ τάφος καλύπτῃ ψυχρὸν τὸ σῶμα, αὐτὴ (ἡ καρδία) ἐγκλείει θερμὴν τὴν μνήμην τοῦ Κουμουνδούρου».

Ὁ Ἰάκωβος Βαιγιὰν εἶδεν ὅτι ἡ προσοχὴ σύζυγός του ἰσχναίνετο, ὅτι οἱ ὀφθαλμοί της ἀπήστραπτον πυρετώδη τινὰ λάμψιν, βυθιζόμενοι ὁσημέραι ἐπὶ μᾶλλον ὑπὸ τὰς ἀψίδας τῶν ὀφρύων, ὅτι τὰ χείλη της ἐλεπτύνοντο, βαθεῖαι δὲ ρυτιδώσεις διηυλακοῦντο ἐπὶ τοῦ μετώπου της καὶ ὅτι αἱ παρειαί της ἐχρωματίζοντο διὰ χρυσοειδοῦς χρώματος.

Ἡ Αἰκατερίνη δὲν ἐξήρχετο πλέον, κεκλεισμένη ἐν τῷ οἴκῳ, μὴ ἐμφανιζομένη ἐν τῷ παραθύρῳ· ἠδύνατό τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἐφοβεῖτο τοὺς ἀνθρώπους· τῳόντι δὲ ἐφοβεῖτο τούτους διότι, ἀπόντος τοῦ συζύγου της, ὅτε ἤρχετό τις χάριν ἐπισκέψεως, αὕτη ἐκρύπτετο, ἢ ἐὰν δὲν ἠδύνατο νὰ κρυφθῇ, ἀπέπεμπεν αὐτὸν ταχέως, ὅπως βυθισθῇ καὶ αὖθις εἰς τὸν μονήρη αὐτῆς βίον. Ὅταν ὁ Ἰάκωβος δὲν ἦτο ἐκεῖ, ὅπου ἐφοβεῖτο μὴ ὁραθῇ ὑπ' αὐτοῦ, ἐπλησίαζεν εἰς τὸ παράθυρον, πάντοτε τὸ αὐτό, καὶ ἱσταμένη ἀκίνητος ἐν καταστάσει ὀδύνης μὲ βραχίονας κινουμένους, παρετήρει μακρὰν τὸ πυκνὸν τῆς χιόνος στρῶμα ἐπὶ τῆς ὁμαλῆς πεδιάδος, τὴν σκιερὰν γραμμὴν τοῦ δάσους ὑπὸ τὰς ἀποτόμους τῶν ὀρέων κορυφὰς καὶ ἐγγύτερον αὐτῆς πρὸς δεξιὰν ὑπὸ τὴν κυματόεσσαν ὁμίχλην τὸν φαιὸν χιονοσκέπαστον λόφον μετὰ τῶν λευκῶν εὐρειῶν ραβδώσεών του ἐν τῇ ἄκρᾳ τῆς ἀβύσσου.

Οἱ ὀφθαλμοί της ἔμενον προσηλωμένοι εἰς τὸν γιγαντιαῖον βράχον, ὅτε φρικιάσείς τις διέτρεχε τὰ μέλη της, φωνὴ δὲ βραχνὴ περιεπλέκετο ἐν τῷ λάρυγγί της δι' οὗ ἐκ τοῦ αἰσθαιάνοντος στήθους της ἐξήρχετο σπαρακτικὸν παράπονον.

— Θεέ μου, Θεέ μου! τί ἔγινεν; ἀνεβόα αὕτη· ὤ! ὁ δυστυχής!... Νεκρός, ἀπέθανε... Καὶ ἀπέθανεν ἐκ ψύχους, ἐκ πείνης, ἐγένετο βορὰ τῶν λύκων! Ὤ! ὤ! ὤ!

Ἅπαν τὸ σῶμά της ἐφρικία, ἔτρεμεν ἐκ ρίγους, νέαν ἐξῆγε κραυγὴν ἄλγους ἢ ἀπηλπισίας, ἀλλ' ἐκπτοημένη, λειποψυχοῦσα, ἀπεμακρύνετο περιδεὴς, ὡσεὶ τὸ φαντασιώδες φρικτὸν θέαμα εὑρίσκετο τῷ ὄντι πρὸ αὐτῆς. Ἐκάθητο ἐπὶ τῆς ἕδρας της λειπόθυμος καὶ πάντοτε φρικιῶσα, ὅπου ἐπὶ ὁλοκλήρους διέμενεν ὥρας, ἔχουσα ἐστηριγμένην τὴν κεφαλὴν ἐπὶ ἐπίπλου καὶ ἐπανερχομένη βαθμηδὸν εἰς τὴν προτέραν φρικαλέαν ἀκινησίαν της. Θὰ ἐνόμιζέ τις, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ στηρίξῃ τὴν κεφαλήν της, ἣν φοβερὰ ἐπεσκέπτοντο ὁράματα, ἢ ὅτι τὸ ἄχθος σκέψεώς τινος ἦν δι' αὐτὴν δυσβάστακτον φορτίον. Ὁ Ἰάνωβος Βαιγιὰν δὲν ἔλεγε πλέον αὐτὶ τίποτε δὲν εἶνε τοῦτο καὶ θὰ περάσῃ». Ἡ ἀνησυχία του μετεβλήθη εἰς σπουδαῖον φόβον. Ἡ βαθμιαία κατάπτωσις τῆς συζύγου του ἤρξατο ἐμποιοῦσα αὐτῷ φόβου.

Ἡμέραν τινὰ, παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς Αἰκατερίνης, ἀνθισταμένης ὅλαις δυνάμεσι, προσεκάλεσεν ἰατρὸν, ὅστις κατενόησεν ὅτι ἡ ἀτυχὴς γυνὴ κατηναλίσκετο βραδέως· δὲν εἶχεν οὗτος τὸ πρῶτον παρατηρήσει τὰ συμπτώματα ἐγ-

Τοῦθ' ὅπερ μεθερμηνευόμενον :

Πάρε μαχαίρι δίκοπτο καὶ χτύπα τὴν καρδιά μου,
μὰ πρόσεξε μὴ λαβωθῇς γιατ' εἶσ' ἐκεῖ, κυρά μου ! !

Εἰς τὴν τελευταίαν ἑσπερίδα τὴν ἐν τῇ ρωσικῇ πρεσβείᾳ, εἰς ἣν παρῆσαν καὶ οἱ βασιλεῖς, συνέβη δυσάρεστον ἐπεισόδιον μεταξὺ τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ρωσίας καὶ τοῦ γραμματέως αὐτοῦ, κ. Τεχμετιέρ, ἂν δὲ μᾶς ἀπατᾷ τὸ δύσκολον τοῦ ὀνόματος. Εἰς τὰ γελοῖα τελούμενα εἰς τοιούτους ἐπισήμους λεγομένους κύκλους, βήματά τινα ὁ κ. Τεχμετιὲρ ἐστάθη πρὸ τοῦ πρεσβευτοῦ, αὐτὸς δὲ μὴ ἀνεχθεὶς αὐτὰ τὰ βήματα, τὸν ἠρώτησεν ἀπειλητικῶς :

— Μήπως εἶσθε πρέσβυς ;

— Δὲν εἶμαι, ἀλλ' ἐλπίζω νὰ γίνω, ἀπήντησε θυμώσας ὁ γραμματεύς.

Ἔκτοτε πολλαὶ κατεβλήθησαν ἀπόπειραι ὅπως ἐπέλθῃ συνδιαλλαγὴ μεταξὺ προϊσταμένου καὶ ὑφισταμένου, ἀλλὰ συνδιαλλαγὴ δὲν ἐπέρχεται.

Ἂς μὴν ἐπέρχεται· ὀλίγον μᾶς μέλει.

Ἀνέκδοτον τῆς ἡμέρας προφητικόν :

Ὁ Κουμουνδοῦρος ἔλεγέ ποτε εἰς φίλους του, τοῦ λόγου ὄντος περὶ Δεληγιάννη :

— Ἐμεῖς ὅλοι πήραμε τὴν Ἐξουσία ὅταν ζοῦσαν οἱ ἀντίπαλοί μας· αὐτὸς ὁ Δεληγιάννης δὲν ξεύρω τί ἄνθρωπος εἶναι· φοβοῦμαι ποῦ δὲν θὰ τὴν πάρῃ καὶ ὅταν πεθάνουμε ὅλοι.

Ο ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΜΠΟΡΡΑΠΤΕΡΓΑΤΩΝ

Ἡ Κυριακὴ τῆς 12 Μαρτίου ἔγραψεν ἐν ταῖς δέλτοις τοῖς κοινωνικῆς μας ἱστορίας ἓν γεγονός, τὸ ὁποῖον συσχετιζόμενον πρὸς ἄλλα ὅμοια τοῦ παρελθόντος ἔτους, εἶνε λίαν σημαντικὸν διὰ τὴν πρόοδον ! τὴν συνέλευσιν καὶ ἐν ταὐτῷ τὸν σύνδεσμον τῶν ἐμπορραπτεργατῶν.

Ἡ συνέλευσις ἐκείνη δὲν εἶνε ἁπλοῦν σύμπτωμα, ἀλλὰ προϊὸν τῆς μυστηριώδους ἐκείνης ἐργασίας, ἥτις ἑνώνει τὰς καρδίας διὰ τοῦ αὐτοῦ ἠλεκτρικοῦ σύρματος καὶ ἕλκει τοὺς πάντας ἐπὶ τὸ αὐτό· δὲν δύναται δὲ ἢ νὰ ἔχῃ σπουδαῖα κοινωνικὰ ἐπακόλουθα.

Τὰ κατὰ τὴν συζήτησιν τοῦ καταστατικοῦ τοῦ συνδέσμου των λεχθέντα εἶχον τὸ ὑψηλὸν ἅμα καὶ τὸ ἐμβριθὲς καὶ τὸ πρακτικόν. Πολλοὶ ἐργάται ὡμίλησαν μὲ τὴν θετικὴν καὶ ἀπέριττον γλῶσσάν των καὶ μάλιστα εἷς ἐξ αὐτῶν, ὀνόματι Γεώργιος Μάλλιαρης, εἶπεν ὀλίγας μὲν λέξεις πρὸς ἀνάπτυξιν τοῦ σκοποῦ τοῦ συνδέσμου των, ἀλλ' οὐχὶ λέξεις, οὐχὶ λήρους, οὐχὶ πομφόλυγας, αἱ ὁποῖαι ἐκρήγνυνται εἰς ἀτμὸν ὡς τὰς ἐγγίσῃ ὁ δάκτυλος τῆς πραγματικότητος, ἀλλὰ λέξεις βαθεῖαν ἐχούσας πραγματικότητα, ἐγκυμονούσας τὸ πρᾶγμα. Ἐθεώρησεν ὁ ὑψηλόφρων ἐργάτης τὰς συνελεύσεις καὶ τοὺς ἐργατικοὺς συνδέσμους ὡς τὰ μόνα μέσα τὰ δυνάμενα νὰ θεραπεύσωσι τὴν κοινωνικὴν δυσπραγίαν μας, ὡς τὰ δυνάμενα νὰ θεραπεύσωσι τὸν ἐργατικὸν κόσμον ἠθικῶς, καὶ ἐν τῇ ἑνώσει καὶ τῇ συσκέψει νὰ βαδίσῃ ὁ ἐργάτης ἐμπρός.

Ἡ ἐργατικὴ τάξις εἶνε τὸ ὑγιέστερον στοιχεῖον πάσης κοινωνίας. Ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἐργάτου εὑρίσκεις τὰ ἀγνότερα αἰσθήματα καὶ τὴν ἀκραιφνεστέραν φιλοπατρίαν. Δὲν

ὑπάρχει σελὶς ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς προόδου, ἥτις νὰ μὴ φέρῃ ἐπικεφαλίδα ἓν κίνημα ἐργατικόν. Ἡ προοδευτικὴ ἐξέλιξις τῆς ἀνθρωπίνου οὐσίας ἐνεργεῖται μόνον ἐν τῇ ἀενάως κινουμένῃ ἐργατικῇ τάξει.

Ἐπ' αἰσίοις λοιπὸν ἐλπίσι χαιρετίζομεν τὸν Ἐμπορραπτεργατικὸν Σύνδεσμον καὶ εὐχόμεθα αὐτῷ τὴν κατευόδωσιν τοῦ σκοποῦ του

ΧΡΟΝΙΚΑ ΠΥΡΓΟΥ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Πύργος, 10 *Μαρτίου.*

Χειμὼν βαρὺς ἐπικρατεῖ. Ψύχη, χιόνες, χάλαζα, βροχαὶ διαρκεῖς, καὶ ἄνεμοι σφοδροὶ μᾶς ραπίζουσιν, ὧν ἕνεκα ἡ καλλιέργεια τῶν κτημάτων ἐν γένει ὠπισθοδρόμησε καὶ τὸ ἡμερομίσθιον ὑψώθη μέχρις 6 δραχμῶν. Ἐλπὶς δὲ τῆς ὁλοσχεροῦς ἀποπερατώσεως τοῦ σκαψίματος μικρὰ ὑρίσταται, ἐὰν ἐπί τινας ἡμέρας ἔτι ὁ χειμὼν διαρκέσῃ· διότι ἡ ἄνοιξις κατὰ τὸν ποιητὴν εἶνε γύρω μας, καὶ ἡ ἀξίνη δὲν μᾶς ὑπηρετεῖ πρὸς τὸ παρόν, καὶ θ' ἀναγκασθῶμεν κατόπιν νὰ σκαλοσκάψωμεν. Ἡ ὕψωσις αὕτη τοῦ ἡμερομισθίου εἶνε πρωτοφανὴς καὶ ἀποδοτέον ταύτην μᾶλλον εἰς τὴν ἀθλίαν ἀτμοσφαιρικὴν κατάστασιν, ἢ εἰς τὰς μεγάλας ἐκτάσεις τῶν καλλιεργουμένων γαιῶν. Καὶ ὅμως ἔχομεν ἀνάγκην χειρῶν. Εὐτυχεῖς δὲ οἱ δυνάμενοι νὰ λάβωσιν ἀνὰ χεῖρας τὴν ἀξίνην. Ἐξ δραχμὰς καὶ τὸ *κρασὶ* δὲν εἶνε ἀναξία λόγου πληρωμή! εἶνε σχεδὸν ἡ ἡμερησία ἀμοιβὴ ἑνὸς ἐπάρχου, ἐφόρου, ταμίου καὶ δικαστοῦ, καὶ φοβοῦμαι μήπως μανθάνων τοῦτο ὁ ἰσοζυγιστὴς Καλλιγᾶς θελήσῃ νὰ φορολογήσῃ καὶ τὴν ἀξίνην, ἀφ' οὗ αὕτη ἤδη κέρδη πολλὰ τῷ γεωργῷ προσκομίζει.

Ὁ σιδηρόδρομός μας ἐργάζεται ἐπωφελῶς, ἀλλ' ὁ καιρὸς δὲν μᾶς ἀφίνει νὰ κάμωμεν καὶ ἐκδρομὰς δι' αὐτοῦ, καὶ πολὺ ἐζημιώθη ἕνεκα τούτου κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας· διότι καὶ αἱ Ἀπόκρεω καὶ τὰ Κούλουμα ἕνεκα τῶν βροχῶν ἐγένοντο οἴκοι. Ἐν τούτοις τὰ κέρδη αὐτοῦ προοιωνίζονται μεγάλα, ἀφοῦ ἤδη, καίτοι ὁλοσχερῶς καὶ ὡς πρέπει τὸ ἔργον δὲν ἐπεραιώθη, ἀναγκάζεται πολλάκις νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὸ ταξείδιόν του διὰ νὰ *πάρῃ* τοὺς ἐπιβάτας, οὓς εἰς τὸν σταθμὸν ἀφῆκε διότι δὲν ἐχώρουν τὰ *βαγόνιά* του. Ἤρχισε δὲ νὰ μεταφέρῃ καὶ ἐμπορεύματα, καὶ τὴν ἐργασίαν τῶν καρραγωγέων τελέως θ' ἀπορροφήσῃ, ἐὰν ἡ κυβέρνησις ἀφήσῃ τὸν δρόμον τοῦ Κατακώλου εἰς ἣν ἐλεεινὴν κατάστασιν εὑρίσκεται· διότι καὶ τὰ κάρρα καὶ αἱ ἅμαξαι μὲ κίνδυνον φθάνουσιν εἰς Κατάκωλον, μὲ τὸ ὁποῖον μόνον διὰ τοῦ σιδηροδρόμου συγκοινωνοῦμεν. Τοιαύτη δὲ εἶνε ἡ ἀθλιότης τῆς ὁδοῦ, ὥστε ἐν Κατακώλῳ ἐπὶ ἡμέραν ὁλόκληρον ἐταλαιπωρήθημεν ὑπὸ δίψης, μὴ δυνάμενοι νὰ μεταφέρωμεν ὕδωρ ἐκ τῶν παρακειμένων φρεάτων. Ἂς ἐλπίσωμεν ὅμως ὅτι ἡ κυβέρνησις θέλει λάβει ὑπ' ὄψει τὰ εὔλογα καὶ δίκαια τῶν ἁμαξηλατῶν παράπονα, οἵτινες εὔσχημον διαδήλωσιν πρό τινος ἐποιήσαντο κατὰ τῆς τοιαύτης ἀβελτηρίας, συνάμα δὲ πληροφορουμένη καὶ τὴν ἀξιοδάκρυτον τοῦ ἐπινείου μας κατάστασιν θέλει διενεργήσει τὰ δέοντα ὅπως καθαρισθῇ ἀπὸ τὰ ἀδιάβατα τέλματα, τὰ ὁποῖα ἐνυπάρχουσιν ἐκεῖ καὶ τὰ ὁποῖα καταδεικνύουσι τὴν ἀπειροκαλίαν ἡμῶν. ἀπολαμβανόντων ἄλλως παρὰ τοῖς λοιποῖς τοῦ Βασιλείου κατοίκοις ἰδιαιτέραν ὑπόληψιν, ὡς

κεφαλικῆς προσβολῆς, οὐδὲ ἀμφέβαλλεν ὅτι ἡ ἕδρα τοῦ νοσήματος ἦτο ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ, ἀλλὰ τί ἠδύνατο νὰ πράξῃ κατὰ ψυχικῆς νόσου ; Διὰ τὸν τύπον μόνον ἔγραψε συνταγήν.

Ἐπί τινας ἡμέρας ἡ Αἰκατερίνη συνήνεσε ταῖς προτροπαῖς τοῦ συζύγου της ν' ἀκολουθήσῃ τὰ διαταγὰς τοῦ ἰατροῦ, πολλὰ ἔλαβεν ἰατρικά, καὶ μάλιστα ἐξ ἐκείνων, ἅτινα εἰσὶν ἀνώδυνα, ἀλλ' ἡ ἀδυναμία ἠκολούθει τὴν πρόοδον τῆς νόσου, ἥτι ἐφόνευε τὴν δυστυχῆ γυναῖκα. Πάντα τὰ μέσα ἀλληλοδιαδήχως ἐξηντλήθησαν, ἡ Αἰκατερίνη δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑποστηριχθῇ ἐπὶ τῶν ποδῶν της καὶ ἠναγκάσθη νὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς κλίνης.

Ἡ Γερτρούδη, ἥτις ἤρχετο προηγουμένως δὶς ἢ τρὶς καθ' ἑβδομάδα πρὸς ὑπηρεσίαν, ἤδη παρέμενεν οἴκαδε. Ὁ ἰατρὸς ἐνίοτε ἐπεσκέπτετο αὐτήν, ἐνῷ ὁ Ἰάκωβος Βαιγιὰν ἀδιαλείπτως τῇ ἀπηύθυνεν ἐρωτήσεις.

Τὸ πρόσωπον τῆς ἀσθενοῦς ἐκαλύπτετο ὑπὸ χρώματος νεκρώδους, οἱ ὀφθαλμοί της ἐκοιλαίνοντο ἐπὶ μᾶλλον, ἐβλέπε δὲ ἕκαστος ἐπὶ τῶν παρειῶν της ὑπὸ τὸ δέρμα τὰ ὀστᾶ· δὲν ἐκινεῖτο πλέον· περὶ οὐδενὸς ἐνδιεφέρετο· τοσούτῳ δὲ εἶχεν ἐξασθενήσει, ὥστε διὰ νὰ λάβῃ ὀλίγην τροφὴν ἐδοκίμαζε πολὺν κόπον. Περὶ τὰ τέλη τοῦ Ἰανουαρίου ἡ νόσος ἐδεινώθη· ἡ Αἰκατερίνη κατείχετο ἐπὶ πολλὰς ὥρας ὑπὸ φρενητιάσεως, ὁπότε διεγειρομένου τοῦ νευρικοῦ συστήματός της ἀνεκτᾶτο δυνάμεις, ἀνεπήδα, συνεστρέφετο εἰς τὰς σινδόνας, ἐκπέμπουσα τρομερὰς βραχνώδεις, φρικαλέας κραυγάς, μετὰ ταῦτα δὲ εἰς τοὺς ἀμέτρως ἠνεῳγμένους ὀφθαλμούς της ἤναπτε πῦρ.

— Οἱ λύκοι, οἱ λύκοι, ἐκραύγαζεν. Ἰάκωβε, τί περιμένεις ; Λάβε τὸ τουφέκι σου γλίγωρα καὶ σκότωσέ τους ὅλους, τὰ θηρία ; . . . . Ὦ πῶς οὐρλιάζουν ! Ἀκούεις, Ἰάκωβε, ἀκούεις ; Ἔρχονται ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη. Τί ἀγέλη ! Ἀ ! Ὁ δυστυχὴς ἀπωλέσθη ! . . .

Ἐπὶ πολὺ ἠγωνίζετο νὰ ἀποφύγῃ τὸ φρικῶδες ὅραμα. Ἡ κρίσις τέλος κατηυνάζετο, παρακολουθουμένη ὑπὸ μακρᾶς τοῦ σώματος φρικιάσεως καὶ κατέπαυε διὰ θρήνων καὶ λυγμῶν.

Ἦτο ἡ ἀρχὴ ὀδυνηρᾶς ἀγωνίας.

— Ἐν αὐτῇ ἐπετελεῖτο βραδέως φοβερὰ καταστροφή, εἶπεν ὁ ἰατρός· πάντα τὰ ὄργανα προσεβλήθησαν ἀλληλοδιαδόχως· μόνον ἐκ θαύματος δύναται νὰ σωθῇ.

Ἡ Αἰκατερίνη ἦτο καταδικασμένη. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἰάκωβος Βαιγιὰν εἶχε κατανοήσει ἤδη ὅτι δὲν ὤφειλε πλέον νὰ ἀπατᾷ ἑαυτόν. Ἔβλεπε μετὰ συντετριμμένης καρδίας προσεγγίζοντα τὸν θάνατον, παραφυλάττοντα τὸ θῦμά του, αὐτὸς δὲ οὐδὲν, οὐδὲν ἠδύνατο ! Ἔμελλε ν' ἀποχωρισθῇ διὰ παντὸς ἐκείνης, ἣν τοσούτον ἠγάπησε, τῆς προσφιλοῦς συντρόφου τοῦ γήρατός του, ἔπρεπε λοιπὸν πάσας νὰ συγκεντρώσῃ τὰς δυνάμεις του, νὰ σκληρύνῃ τὴν καρδίαν του διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ὑποστῇ τὸ τρομερὸν κτύπημα.

Πρωΐαν τινὰ εἶπεν εἰς τὴν Γερτρούδην.

— Ἀναχωρῶ, θὰ ἐπανέλθω τὴν νύκτα, φροντίσατε κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου περὶ τῆς δυστυχοῦς Αἰκατερίνης μου.

Ἔτρεξεν εἰς Ἐπινὰλ καὶ ἐπανῆλθε τὴν νύκτα, ὅπως εἶχεν ἀναγγείλει, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν μικρὰν Ἰωάνναν.

Ἡ Αἰκατερίνη ἔβαινεν ἐπὶ τὰ χείρω. Ἐν τούτοις, ὅταν ἡ θύρα τοῦ δωματίου της ἠνεώχθη, ἵνα εἰσέλθῃ τὸ παιδίον, ἠγέρθη ὀλίγον καὶ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς αὐτούς. Τὰ χαρακτηριστικά της ἐζωογονήθησαν, εἰς δὲ τοὺς ὀφθαλμούς της ἐφάνη οἷον ἀκτινοβόλησις χαρᾶς.

— Εἶνε ἡ Ἰωάννα, ἡ κόρη μας, εἶπε διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς· τὴν ἀνέμενον. . . Ἀπὸ μακυρὰ τὴν ἔβλεπα νὰ ἔρχεται μαζύ σου, Ἰάκωβε.

Ἡ νεᾶνις ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς κλίνης κλαίουσα.

— Μητέρα μου, μητέρα μου.

Ἡ ἑτοιμοθάνατος περιέπτυξε καὶ περιέσφιγξεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ στήθους της.

Ὁ Ἰάκωβος Βαιγιὰν ἐπλησίασε προσπαθῶν νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά της.

— Εὐχαριστῶ, Ἰάκωβε, εἶπε, καλὰ ἔκαμες ποῦ μοῦ τὴν ἔφερες, τοῦτο εἶνε θλιβερόν. Θ' ἀποθάνω, ἀλλὰ δὲν θὰ μείνῃς μόνος, ἡ Ἰωάννα εἶνε αὐτοῦ, αὐτὴ θὰ μὲ ἀντικαταστήσῃ, Ἰάκωβε, δύνασαι τώρα νὰ τὴν υἱοθετήσῃς, πρέπει ἡ Ἰωάννα νὰ γίνῃ πράγματι κόρη σου, νὰ φέρῃ τὸ ὄνομά σου. Θὰ τὸ κάμῃς ;

— Μάλιστα, Αἰκατερίνη, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

Αὕτη ἠσπάσθη τὸ μέτωπον τῆς παιδίσκης.

— Ἰάκωβε, εἶπε μετὰ μίαν στιγμὴν, τί ἔγινε ; ἔσβυσε ἡ κανδήλα ; Δὲν βλέπω πλέον.

Αἴρνης ἐξέβαλεν ἀναστεναγμὸν, ὕψωσε τοὺς βραχίονας, οἵτινες παραχθέντες πρὸς στιγμὴν κατέπεσαν ἐπὶ τῆς κλίνης ἀδρανεῖς. Οὐδεμίαν πλέον ἐποίησε κίνησιν· ἦτο νεκρά.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε δεχθῇ τὴν τελευταίαν πνοήν της εἰς τὸ τελευταῖον φίλημά της.

— Ὦ ! εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν. Ἐκ δὲ τοῦ στήθους του διέφυγε λυγμός. Ἔκυψεν ἐπὶ τῆς κλίνης, προσεκόλλησεν εὐλαβῶς τὰ χείλη του ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς νεκρᾶς καὶ ἔκλεισεν αὐτῆς τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἡ Ἰωάννα καὶ ἡ Γερτρούδη ἐγονάτισαν ἔμπροσθεν τῆς κλίνης καὶ κλαίουσαι προσηύχοντο. Ὁ γηραιὸς στρατιώτης ἔμενεν ὀρθὸς, σκυθρωπὸς, μὲ ὀφθαλμοὺς στυγνοὺς, αἰσθανόμενος ὅτι παρήγετο ἐν ἑαυτῷ ἡ ἀηδία τῆς ζωῆς. Ἀλλὰ τὸ βλέμμα του ἔστη ἐπὶ τῆς κεκλιμένης κεφαλῆς τῆς ὀρφανῆς. Ἀμέτρως ἠσθάνθη φρικίασιν.

(Ἀκολουθεῖ)

ἐχόντων δῆθεν ἐξωραϊσμένην φιλοκάλως τήν τε πόλιν καὶ τὰ περίχωρα ἡμῶν, ἐνῷ ἐξ ἐναντίας σὺν τῇ ἀναπτυχθείσῃ τεραστίᾳ καὶ ἀξιεπαίνῳ ἰδιωτικῇ προόδῳ καταφαίνεται ἡ ἀκηδία τῶν ἰθυντόρων τοῦ τόπου, καὶ ἀμέλειά τις ἀσύγγνωστος, ἅς τινας ἀποδίδομεν εἰς τὴν καταλαβοῦσαν ὡς φαίνεται τὸν διοικητικὸν ἄρχοντα ἀπογοήτευσιν.

Ἀλφειός.

ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ
ΚΑΙ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Οἱ Μελιτώδεις Μύρμηκες.

Οἱ Μεξικανοὶ μύρμηκες οἱ λευκοὶ εἶνε bon viveurs, ἀλλὰ καὶ καλοὶ ἐργάται· παρ' αὐτοῖς εἶνε λελυμένον τὸ κοινωνικὸν ζήτημα πρὸς αἶσχος τοῦ ἀνθρώπου· ἐγένετο ὁ καταμερισμὸς τῆς ἐργασίας καὶ δὲν ὑπάρχουν οὔτε ὁμογενεῖς, οὔτε σιδηροδρομικαὶ ἐπιχειρήσεις καὶ καταπιέσεις μιᾶς τάξεως τοῦ λαοῦ ἐπὶ τῆς ἄλλης. Ἔχουν δημοκρατικο-συνταγματικὸν πολίτευμα· ὑπάρχει μία βασίλισσα, ἐργάται, πολεμισταί, καὶ μία τάξις ἀνδρῶν εἰς οὓς ἔπεσεν ὁ κλῆρος νὰ διαιωνίζουν τὸ εἶδός των· δὲν πιστεύομεν ἡ προνομιοῦχος αὕτη τάξις νὰ εἶνε δυσηρεστημένη ἐκ τῆς ἐργασίας, ἥτις τοῖς ἀνετέθη, οὔτε αἱ ἄλλαι τάξεις τοῦ μηρμυκικοῦ λαοῦ, διότι τῇ συνεναίσει αὐτῶν ἐγένετο ὁ καταμερισμὸς οὗτος τῶν ἐργασιῶν. Ἐσχάτως ὅμως σὺν τῇ προόδῳ τοῦ 19ου αἰῶνος μεθ' ἧς ηὔξησαν καὶ αἱ ἀνάγκαι, καθιέρωσαν καὶ μίαν ἄλλην τάξιν μυρμήκων πολιτῶν· ἡ τάξις αὕτη εἶνε ὁ τῶν μελιτωδῶν μηρμύκων· οἱ πολῖται οὗτοι οὐδεμίαν ἄλλην ἐργασίαν καὶ ἀποστολὴν ἔχουσιν ἢ νὰ χρησιμεύουν ὡς ἀποθῆκαι μέλιτος· οἱ ἐργάται δηλαδὴ μήρμυκες μεταφέρουσιν, ὁσάκις τύχῃ, εἰς τὴν φωλεὰν μέλι, τὸ ὁποῖον τὸ καταβροχθίζουν οἱ μελιτώδεις μήρμυκες, καὶ δὲν τὸ χωνεύουν, ἀλλὰ τὸ ἐναποθέτουν εἰς ἕνα ἀσκίον ὅπερ εἶνε παράρτημα τῆς κοιλίας των, ἔνθα τὸ μέλι διατηρεῖται πάντοτε θερμὸν καὶ φρέσκον· χρησιμεύουν δηλαδὴ ὡς ζῶντα ζαχαροπλαστεῖα. Ὅταν εἷς ἐργάτης θέλει νὰ φάγῃ μέλι, τότε πηγαίνει εἰς ἓν τῶν ζαχαροπλαστείων τούτων καὶ θωπεύει διὰ τῶν ποδοχείρων του ὀλίγον τὴν κοιλίαν τοῦ μελιταποθηκαρίου μήρμυκος· αὐθωρεὶ κενοῖ οὗτος τὴν κοιλίαν του καὶ ὁ ἐργάτης τρώγει ζεστὸ ζεστὸ τὸ μέλι· τὰς παρατηρήσεις ταύτας ἔκαμεν ἐσχάτως ὁ δόκτωρ Coock ἐν τῷ Μεξικῷ.

Φανταζόμεθα πλέον τοὺς διαλόγους τῶν μυρμήκων. Θὰ συναντᾷ φερ' εἰπεῖν εἷς μῦρμαξ φορτωμένος ἕνα σπυρὶ συταρίου, ἕνα ἄλλον σύροντα μίαν μυῖαν εἰς τὴν φωλεάν.

— Καλ' ἡμέρα, φίλε μου· πολὺ ζέστη σήμερα· ἐέ; ὡραίαν μυῖαν μᾶς φέρνεις, βλέπω.

— Ὤ! καλὴ 'μέρα· ναί, σκοπεύω νὰ τὴν χαρίσω εἰς τὴν βασίλισσάν μας, καὶ ἔτσι, ποῦ λές, πιστεύω νὰ τύχω τῆς ἀδείας νὰ μείνω σήμερον εἰς τὴν φωλεὰν καὶ νὰ τὸ ρίψω εἰς τὸ ζαχαροπλαστεῖον.

— Ἀ! πονηρέ· μὰ πιστεύω καὶ ἐγὼ μετὰ τὸ δεῖπνον νὰ ἔλθω μὲ 'ματὲ ἐκεῖ.

Δεύτερος διάλογος:

— Μπορεῖς νὰ σηκώσῃς αὐτὴν τὴν ἀχλαδοουρά; στοιχηματίζω δύο γλυκά.

— Ἄλλοτε στοιχηματίζουμε ἂν θέλῃς· σήμερα δὲν μπορῶ νὰ φάγω γλυκό, γιατὶ εἶχα διάρροια σήμερα τὸ πρωΐ καὶ κάτι πόνους . . .

Ὁ κ. Coock μᾶς ὑπόσχεται καὶ ἄλλας λεπτομερείας.

Σόλων! Σόλων! Σόλων! καὶ λοιποὶ συνάδελφοί σου! ἐὰν εἴσθε τοιούτου εἴδους ζαχαροπλαστεῖα καὶ ἐὰν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐτρώγομεν τὰ γλυκίσματά σας . . .

Α. . . .

ΑΝΘΥΛΛΙΑ

Ἐὰν εἰσῆλθες καλῶς, σκέφθητι νὰ ἐξέλθῃς καλῶς.

Ὁ ἀνὴρ, ὅστις δὲν γυναικίζει ὀλίγον, εἶνε ἀνὴρ ἀτελής.

Μὴ ζητῇς ποτὲ διὰ μέσου ἀνδρὸς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δύνασαι νὰ ζητήσῃς διὰ μέσου γυναικός.

Ὁ ἁπλοῦς *γενναῖος* φονεύει εὐκολώτατα τὸν ὅμοιόν του διὰ μίαν ἀνοησίαν, τὴν ὁποίαν ἐκλαμβάνει ὡς ζήτημα τιμῆς· γνωστόν.

Ὁ *εὐγενὴς γενναῖος* οὐδέποτε κάμνει κακὸν εἰς οἱονδήποτε· φρίττει εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ νὰ πατήσῃ καὶ ἓν ἔντομον· εἶνε εἰς ὅλας τὰς πράξεις του ἁπλοῦς, ἀφελὴς καὶ ἀγαθός· γνωστὸν καὶ τοῦτο.

Πῶς συμβαίνει λοιπὸν, ὅταν προβάλληται τὸ ζήτημα, κανεὶς νὰ μὴ διστάζῃ νὰ προτιμᾷ νὰ ἦνε τὸ πρῶτον;

Μήπως ἄρά γε εἶνε καὶ τοῦτο ἀποτέλεσμα τοῦ ὑπερβολικοῦ πολιτισμοῦ; Ἔ τότε, μὰ τὴν ἀλήθειαν, νὰ τὸν βράσω τὸν πολιτισμὸν αὐτόν!

Τὸ ἰδεῶδες τῆς πολιτικῆς μου εἶνε ἁπλούστατον:

Οἱ πάντες ἐλεύθεροι πλὴν ἑνὸς, ὅστις νὰ ἦνε δοῦλος τῆς θελήσεως τῶν πάντων: ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας.

Μαρτενγκῶ.

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, ἀντικρὺ τοῦ βιβλιοπωλείου Βέλμπεργ

ὁ πρῴην ὑπάλληλος τοῦ ἐμπορικοῦ Κοκκώνη κύριος

Μ. ΠΛΗΤΑΣ

ἤνοιξε κατάστημα ἐμπορικὸν, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀπὸ ὅλα, μὲ ἕνα γοῦστο μοναδικὸν, καὶ μὲ κάτι τιμὰς εὐγενεστάτας καὶ λεπτάς.

Κυρίως ψιλικά, φοκόλα, φανέλλες ἀγγλικαῖς λεπταῖς, ὀμπρέλαις, εἴδη πολυτελείας, ἀρώματα, χίλια ἄλλα πράγματα, καὶ

ΚΑΠΕΛΛΑ ΚΥΡΙΩΝ